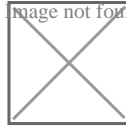

Η Αγιότητα των Παιδομαρτύρων της Νάουσας

/ Συναξαριακές Μορφές

Image not found or type unknown

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1I9XQ35>]

Η εντολή Σας ήταν να ασχοληθώ με το μαρτύριο των συγκεκριμένων γυναικών. Κανένας λόγος δεν είχε γίνει για παιδιά, ούτε από μέρους σας, αλλ' ούτε και ο λογισμός μου πήγε σ' αυτά όταν συνέτασσα την εργασία.

γασίες.
άτωση,
τυρίου
είναι
Αγίων
ο...!!

ότι βρισκόμουν σε τόπο άγνωστο, όπου όμως επικρατούσε μεγάλη ταραχή, φόβος, λίγο φως και θόρυβος. Ξαφνικά βλέπω να παρουσιάζονται μικρά παιδάκια, κοριτσάκια και αγοράκια με φορεσιές εποχής, με μικρές ηλικιακές διαφορές, κρατούσαν τα χεράκια τους και με κύκλωσαν. Γύρισαν δύο με τρεις φορές γύρω μου τραγουδώντας κάτι που δεν θυμάμαι καθόλου, και με χορευτικό βήμα. Το εντυπωσιακό όμως ήταν, ότι έφεραν όλα φωτοστέφανο, όχι απλώς φως, αλλά φωτοστέφανο με γραμμή όπως στις Εικόνες, το οποίο φαινόταν έντονο μέσα στο μισοσκοτάδο. Ενώ τα παρατηρούσα, ξαφνικά σταμάτησαν, με κοίταξαν όλα στα μάτια, και με θυμό μου είπαν με μία φωνή:

-Για μας δεν έγγραψες.

Λέγοντάς μου αυτό, μέσα ακόμη στον ύπνο μου ένοιωσα την εσωτερική πληροφορία ότι επρόκειτο για παιδιά μάρτυρες της Αράπιτσας. Αμέσως ξύπνησα με την ίδια εσωτερική πληροφορία και θυμήθηκα ότι προσκυνώντας την Εικόνα βιαστικά προ του Εσπερινού κατά τη μνήμη των Νεομαρτύρων, πρέπει να είδα και νήπια να πέφτουν στον καταρράκτη. Για να βεβαιωθώ, τηλεφώνησα την ίδια μέρα στον π. Αρσένιο, ο οποίος με διαβεβαίωσε ότι όντως μαρτύρησαν και παιδιά. Του διηγήθηκα το ενύπνιο και τον παρεκάλεσα να Σας ενημερώσει μετά την επιστροφή Σας από το εξωτερικό.

Για το λόγο αυτό, πρέπει να εργασθώ συμπληρωματικά στην παραδοθείσα μελέτη μου, ώστε να γίνει μνεία και των Αγίων Παιδομαρτύρων της Αράπιτσας, συναξαρική και υμνογραφική. Ταπεινώς δε φρονώ, ότι εφ' όσον η Ιερά Μητρόπολή μας μέσα στο πλούσιο αγιολόγιό της έχει και αυτούς τους Νέους Παιδομάρτυρες, καλό είναι να ιστοριθεί μία χωριστή Εικόνα τους και να καθιερωθεί και ιδιαίτερη μνήμη τους, όπως αυτή των Νέων Ιερομαρτύρων, κατά την οποία θα γιορτάζουν τα νήπια και τα μικρά παιδιά της Ι. Μητροπόλεως με συνοδευτικές εκδηλώσεις που η σοφία Σας και ποιμαντορική μέριμνά Σας θα αποφασίσει.

Σεβασμιώτατε,

Με συγκίνηση κατέγραψα και καταθέτω ενυπογράφως στη Σεβασμιότητά Σας αυτό που αξιώθηκα να ζήσω καθ' ύπνον, το οποίο αποτελεί-πιστεύω-μία μαρτυρία των ιδίων των Αγίων, κάτι που επισφραγίζει τις ενέργειές Σας για να τιμώνται αξιοχρέως.

Με βαθύτατο σεβασμό

Χ.Π.

Έτσι, θέλησε ο Θεός. Να μιλήσει για τους Αγίους Του σε ένα ξένο ως προς τον

τόπο κληρικό, ουτιδανό και κεγχριαίο, και δι αυτού του σημείου να επικυρώνεται θαυμαστώσ η όλη υπόθεση.

Βέβαια και αυτό το θέμα, όπως όλα τα θεία της Εκκλησίας, είναι ζητήματα πίστεως. Με πίστη προσεγγίζονται. Και γνωρίζομε ότι ού πάντων η πίστις όπως λέει ο Απόστολος Παύλος. Δεν είναι για όλους, όχι γιατί το θέλει ο Θεός, αλλά γιατί αυτή είναι η πραγματικότητα. Η Εκκλησία του Χριστού τηρούσα το όστις θέλει, καλεί στην πίστη και δεν πολεμά, ούτε προσβάλλει τον αρνητή. Μόνο αμύνεται υπερασπιζόμενη την αλήθεια της όταν οι αγιοκατατάξεις που κάνει, απλώς επισημοποιούν αυτά που το Άγιο Πνεύμα υπαγόρευσε στην αλάθητη εκκλησιαστική εσυνείδηση. Η προσωπική εκδήλωση αμφισβητήσεως μίας διακηρυγμένης αγιότητος, προδίδει εγωϊσμό και ασέβεια και προσβολή της πίστεως της Τοπικής Εκκλησίας και δύο Συνόδων, δηλαδή της εισηγητρίας (Εκκλησίας της Ελλάδος) και της αποφαινομένης (Οικουμενικού Πατριαρχείου).

Πρόσφατα που ανακηρύχθηκε Άγιος ο Γέροντας Παΐσιος, ρώτησα κάποιον φίλο μου (Επίσκοπο) που είχε συνδεθεί μαζί του πολύ, πως ένοιωθε μετά την αγιοκατάταξη. Μου είπε· εἶμαι μεθυσμένος από χαρά και ευτυχία. Ζω μία γλυκειά, ιερή τρέλλα από τη χαρά μου. Του είπα· καλά αφού γνώριζες την αγιότητά του, γιατί νοιώθεις αυτά τώρα;. Και μου απάντησε· διότι τώρα αποφάνθηκε η Εκκλησία. Κι όταν αποφαινεται η Εκκλησία, συναποφαίνεται ο Θεός. Αυτή τη χαρά τη νοιώσαμε εκατομμύρια άνθρωποι στη γη, όπως και στην περίπτωση προ διετίας του Αγίου Πορφυρίου. Δεν είναι κρίμα και στην περίπτωση των μαρτύρων εδώ, να στερηθούν του βιώματος της χαράς αυτής κάποιοι; Αφού θα πιστέψουν έτσι κι αλλιώς όταν φύγουν από αυτή τη ζωή με αυτά που θα δουν και θα είναι αιώνια, γιατί αδικούν τους εαυτούς των από τώρα;

Σήμερα, στην πανηγυρική τράπεζα μιας Μονής που γιόρταζε, και στην οποία μετείχαμε, είχαν ως ανάγνωσμα από τις διδαχές του Οσίου Παΐσιου. Διαβάστηκε, λοιπόν, και τούτο το οποίο αντέγραψα και το πρόσθεσα ως καταληκτήριο του ταπεινού μου λογιδρίου.

-Γέροντα, ύστερα από την αναγνώριση ενός Αγίου, ο κόσμος βοηθιεται περισσότερο;

-Φυσικά βοηθιεται. Οι Άγιοι, όταν αναγνωρίζονται από την Εκκλησία, αισθάνονται υποχρέωση να μας βοηθούν· αναγκάζονται κατά κάποιο τρόπο να βοηθούν περισσότερο, αλλά και ο Θεός τους στέλνει να βοηθούν τον κόσμο.

Κι ἐγώ ο ελάχιστος προσθέτω· Νάουσα, δεν αναγνωρίστηκε ἕνας Ἄγιός σου, ἀλλά 2000 Ἄγιοί σου, δηλαδή, 2000 ἀκόμη προστάτες και βοηθοί σου.

Ευχαριστώ ἀπό ψυχῆς και μετά δέους, τους Ἁγίους Παιδομάρτυρες της Ἀράπιτσας που καταδέχτηκαν να φανερώσουν στον ἀνάξιο ομιλούντα, αὐτά που αναφέρθηκαν. Και συγχωρεῖστε μου, εσεῖς, τον κατ ἀνάγκη προσωπικό τόνο της ομιλίας μου.

Ευγνωμοσύνης ἔνεκα προς τους Ἁγίους Παιδομάρτυρες, συνέταξα το ἐξῆς Ἀπολυτίκιο:

Ἦχος γ . Την ωραιότητα

Μαρτυρουπόλεως Ναούσης θρέμματα,

τους Παιδομάρτυρας Χριστοῦ υμνήσωμεν,

Νεομαρτύρων γυναικῶν βλαστήματα τα ευώδη·

και γαρ ως καλλίνικοι τους στεφάνους ἐδέξαντο

χειμαρώδη ὕδατα πορφυρώσαντες αίμασι.

Διο αεί προστάται και πέλουσι

Χριστεπωνύμων παίδων οι μακάριοι.